

ת"פ 67033/11/16 - מדינת ישראל נגד לוי יצחק פיש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 67033-11-16 ישראל נ' פיש
לפני כבוד השופט פאול שטרק

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לוי יצחק פיש

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להחלטה בפרוטוקול הדיון מיום 29.1.18 הכרעת הדין תשלח לצדדים בדואר בא

באמצעות המזכירות.

כתב אישום

1. ביום 16.11.2016 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום לפיו מיוחסת לו עבירת איומים לפי ס' 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977, (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.10.2014 איים הנאשם על ראש הממשלה. הנאשם שלח באמצעות מחשבו האישי הודעת דואר אלקטרוני לאגף פניית הציבור של משרד ראש הממשלה. ההודעה התקבלה ונקראה ע"י ראש תחום המודיעין במשרד מר מרק זלטקיס,

על פי כתב האישום, האיום התבצע כאשר נשלחה האמרה הבאה המיוחסת לנאשם:

"לכבוד בנימין נתניהו רשע מרושע אכזרי (.) היטלר נאצי אס אס (.) אם צדיקים לעומתך אתה בנימין אכזרי אם יכול לידיים שלי אני ירצח אותך בדם קר (.) אני מעדיף את המוות על פני החיים מוות לציונים אכזרים הכי גדולים מוות לציונים את הדם שלכם צריך להישפך אכזרים נאצים מוות לציונים אתם יותר גרועים מסדום ועמורה (.)..."

הראיות

3. בהסכמה הוגשו הודעות:
- א. הודעת הנאשם מיום 30.10.2014 (ת/1).
 - ב. הודעת הנאשם מיום 02.11.2014 (ת/2).
 - ג. הודעת הנאשם מיום 01.06.2014 (ת/3).
 - ד. הוגש מסמך מאגף פניות הציבור מיום 27.10.2017 הכולל מלל האיום המיוחס לנאשם (ת/4).
 - ה. תכתובת דואר מיום 26.05.2015 (ת/5).
 - ו. פלט שיחות חב' 013 (ת/6).
 - ז. תיעוד גלישת הנאשם באינטרנט ביחס לפניות הציבור במשרד ראש הממשלה.
4. מר מרק דליטקיס העיד ביחס לקבלת ת/4 והגשת התלונה למשטרת ישראל והסביר את הנהלים הקבועים לאחר קבלת דואר אלקטרוני הכולל מסר שניתן לפרשו כ"איום".
5. הנאשם העיד בעניינו ולא הזמין עדים נוספים.
- יש להדגיש כי הנאשם השייך למגזר החרדי, וכי העיד כי באותה תקופה עבר תסיסה נפשית. תסיסתו הנפשית התבטאה בהורדת פאות וזקן באותה התקופה למשך קרוב לשנה. במהלך השנה הסתגר הנאשם בביתו ורוב היום עסק במחשבו האישי ובאינטרנט.
6. הנאשם הודה כי הוא ביצע את המיוחס לו מבחינה עובדתית, אך לא התכוון לשלוח את המילים שנכתבו על ידו לשום מקום. עוד ציין הנאשם כי הוא איננו הבין את משמעות הלחיצה על המקש- "לשלוח" וכך המייל יגיע ישלח למקום כלשהו.
7. הנאשם שיתף פעולה בחקירתו השלישית, אך במהלך עדותו טען לראשונה כי הרגיש שהופעל עליו לחץ. יש להדגיש כי לא נטענה כל טענה זוטא בענין הגשת הודאות הנאשם.

דין והכרעה

8. ס' 192 לחוק העונשין מגדיר איום כלהלן:

עמוד 2

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא פגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו; שלו או אדם אחר בכוונה להפחיד את האדם להקניטו".

במקרה דנן מיוחסת לנאשם אמירה קשה שנכתבה על ידו ונשלחה באמצעות דואר אלקטרוני לאגף פניות הציבור. כאמור האמירה מיוחסת לראש הממשלה ולפגיעה בו, לדבריו, "אם יפול לידיים שלי, אני ירצח אותך בדם קר".

אין ספק בעיני כי האיום לרצוח אדם מהווה מעשה להפחידו ולו במעט אפילו אם מדובר בסיכוי קלוש כי האיום יתממש. מדובר באמירה מעבר למותר לפי חופש הביטוי (ראה לדוגמה דיון בפן אחר שאלת "איום" בענין ברע"פ 5991/13 אליצור סגל נ' מ"י (פורסם במאגרי מידע 08.11.2017)).

ניתן לשקול את רצינות האיום בתנאים מסוימים לפיו התנאי הוא "אם יפול" בידיו של הנאשם כאשר הסיכוי לכך קלוש ועד אפסי. אולם כפי שנלמד בהיסטוריה הצלחות של אדם המעוניין להגשים מטרת איום על מנהיג כלשהו, בין אם מדובר בלי הרווי אזסוולד אשר רצח את נשיא ארה"ב, ג'ון קנדי, ג'מס ארל ריי, סרחן סרחן אשר רצח את אחיו הנשיא הנרצח רוברט קנדי, רוצח מרטין לותר קינג ג'מס ארל ריי, ועד רצח ראש הממשלה, יצחק רבין ז"ל. עד ביצוע מעשיהם, לא התחשבו בדברי הרוצחים ברצינות.

9. האם לנאשם היה יסוד נפשי שהתכוון שדברי הזעם שלו יועברו למשרד ראש הממשלה? במקרה דנן יש לחבר מספר חלקים של פאזל, כדי לייצר תמונה שלמה ביחס לכוונות הנאשם, והאם בסופו של יום הוכח יסוד הנפשי הנדרש על פי דין.

10. הנאשם טוען שלא התכוון לשגר את ה"איום" לשום מקום ולא הבין את המשמעות כי דבריו יגיעו לכל נמען. לראיה לכך, הנאשם מפנה לעובדה כי סיפק את מלוא פרטיו בטופס באתר פניות הציבור. הנאשם הסביר כי לא הבין בדיוק איך עובד האינטרנט ועצם לחיצת כפתור אחר משגר את הכתוב על ידו.

11. הנאשם מתאר בעדותו כי באותה תקופה היה במצב נפשי קשה. עם זאת, לא נעזר כלל בטיפול. בליווי משפחתו הצליח לחזור למיטבו. מחד גיסא, ניתן לקבוע כי ידוע מספרות מקצועית כי שאלות זהות במגזר החרדי עלול להביא למשבר נפשי. הסימנים למשבר נפשי כלשהו יכולים להתבטא בפעולות הנוגדות את אורח החיים בעולם החרדי. בעניינו של הנאשם יכולים הסימנים להתבטא בהורדת פאותיו, זקנו והתעסקותו במחשב נייד ואינטרנט.

מאידך גיסא, ניתן להתרשם כי הנאשם מוכשר ומבין ענין. קשה לקבל את גרסתו כי לא הבין משמעות האופציה לשגר את הכתוב בטופס האגף (ת/4). הנאשם נכנס לאתר פעמים. אין סיבה סבירה אחרת לטופס, למעט לשגר לנמען.

ביהמ"ש מקבל דברי החרטה של הנאשם ואף יכול לקבל את טענתו שלא התכוון באמת לאיים על חייו של ראש

הממשלה. אולם, מדובר בפליטת זעם כנגד הדמות המייצגת את העולם החיצוני לחברה החרדית.

12. ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** פ"ד ס' 95(4) (להלן: פס"ד לם), נדרש ביהמ"ש העליון לפרשנות עבירת האיום לפי ס' 192 לחוק העונשין. ביחס לאמירת האיום כלפי אדם מסוים כאשר קולט האיום איננו מטרת האיום. אזי השאלה היא מהי זיקת שומע האיום למאויים.

13. בטרם אדרש לשאלה האם מדובר באיום בכלל, יש להתייחס לשאלת זהות קולט ה"איום" המיוחסת לנאשם. במקרה דנן האמירה (בכתב) של הנאשם נשלח לאגף פניות הציבור במשרד הממשלה, להבדיל מפס"ד לם, כאשר שם האיום נאמר בפני עו"ס המטפלת במטרת האיום. לטעמי לא מדובר בשאלת זיקה בין קולט האיום ובין המאויים. במקרה דנן הקולט הוא עובד אגף פניות הציבור במשרד ראש הממשלה ובתוקף תפקידו בעל זיקה ישירה לביטחון ראש הממשלה. לכן, האיום מופנה לממסד המכונה "ראש ממשלה", ומהווה אמירה ישירה למטרת האיום.

בעניין לם, האיום נמסר לעו"ס כאשר תוכן האיום מופנה לאשת הנאשם (לם). כלומר היה מדובר באיום בעקיפין ולא במישרין.

במקרה דנן מעשי הנאשם כלפי ראש הממשלה מקבלים גילום מעצם העברת האיום למשרד ראש הממשלה. האיום נקלט אצל ראש הממשלה באמצעות הממונים על בטחונו, דבר המשלים את יסודות עבירת האיום. עצם קבלת דבר אשר מתפרש כאיום מחייב פעולה סטנדרטית המבוססת על נהלים הקשורים לאבטחת אח"מים. לכן בין אם מדובר בשאלת "זיקה" או לאו, כפי שנקבע בפס"ד לם, חלה "הלכת הצפיות". כל אדם מן היישוב מבין כי כל איום המופנה לראש הממשלה באמצעות אחרים המאבטחים אותו, יפחיד את קולט ה"איום" וינקטו פעולות להבטחת ראש הממשלה בהתאם. די במלל במייל ומסירתו לנמען בכדי שזה ישפיע עליו, גם אם לא באופן ישיר. די במטרת המייל בכדי לקבוע כי מדובר באיום בהתאם לס' 192 לחוק העונשין.

14. הנאשם נחקר שלוש פעמים. בשתי החקירות הראשונות, הכחיש את המיוחס לו, גם כאשר היה עצור.

15. בחקירתו של הנאשם מיום 30.04.2014 בשעה 10:58 ניסה הנאשם להרחיק עצמו מעצם המעשה. (ראה ת/1 שורות 67-72).

16. בחקירתו של הנאשם מיום 02.11.2014, בשעה 18:40 (ת/2) הוא מכחיש כל קשר עם המייל מושא כתב האישום (החל משורה 11).

17. בחקירתו של הנאשם מיום 01.06.2015 בשעה 11:01 (ת/3) בתחילת חקירתו הנאשם שינה גרסתו וקשר את עצמו למייל, הסביר בעיקר כי הסתגר בביתו במהלך שנה, כאשר עבר משבר נפשי. בשורה 10 הנאשם מודה כי הבין שניתן לשלוח את ההודעה (מייל) ורצה לבדוק את הענין (שורות 5-17).

18. בשילוב שלושת חקירות הנאשם ניתן להבין כי הנאשם אחראי למשלוח המייל ובכך מתרחש האיום. עצם הרחקתו מהמעשה בשתי הזדמנויות, אחד כאשר היה עצור מוכיח כי הבין את הפסול במעשה, בהודייתו בחקירתו השלישית, קיים ניסיון למזער במידת מה חומרת מעשיו כפי שניסה במהלך עדותו. עם זאת, הודה כי הוא שלח את המייל. חקירתו בת/3 סותרת את הכחשת הנאשם על העדר הבנה ביחס לשליחת המייל ובסך הכל נשלח המייל בטעות. הקשת "שלח" בטופס, תביא כל אדם סביר להבנה כי המייל יגיע לנמען כל שהוא.

סיכום

19. בסופו של יום, יש להעדיף הודעת הנאשם בת/3 כי המייל נשלח ביודעין. מקובל עלי כי יתכן והנאשם לא הבין להיכן המייל ישלח. אולם, אין זה פוטר אותו מעצם שליחת המייל.

20. יש להדגיש כי לא נראה לעין שהנאשם בר יכולת או רצון לממש את איומו, אך למעשה האיום בוצע. לסיכום, אין מנוס אלא לקבוע כי הנאשם ביצע עבירת איום, עבירה לפי ס' 192 לחוק העונשין ולהרשיעו.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ח, 29 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.